

മനശ്ശക്തി.

പരിഭാഷകൻ

എൻ. കുമാരൻ അശ്വതി. II

“ശാരദാ”ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

തോന്നയ്ക്കൽ.

നാലാംപതിപ്പ്—കാപ്പി ൧൦൦൦.

വി. വി. പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

(All rights reserved)

ചിങ്ങപ്പിള്ള

==*==

അദ്ധ്യായം

പുറം

൧. വിചാരവും സ്വഭാവവും ൧-൨

൨. വിചാരവും ബാഹ്യവസ്ഥയും ൫-൧൩

൩. വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും ൧൭-൨൦

൪. വിചാരവും സങ്കല്പവും ൨൧-൨൨

൫. വിചാരവും കാര്യസിദ്ധിയും ൨൫-൩൦

൬. സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാത്രയും ൩൧-൩൭

൭. ശാന്തി. ൩൮-൪൧

==*==

മനുശ്ശക്തി.

അദ്ധ്യായം മ.

വിചാരവും, സ്വഭാവവും.

“മനുഷ്യതം കൃതം” എന്നു വാക്യം ഒരുത്തന്റെ അഭ്യന്തരജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമല്ല അത്ഭവത്തായിരിക്കുന്നത്; അവന്റെ പുനരയുജ്ജ്വലിച്ചു എല്ലാ സ്ഥിതികളിലും, പര്യന്താവസ്ഥകളിലും കൂടി യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ അർത്ഥത്തിന് അത്ര വ്യാപ്തിയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ശരിയായും അവന്റെ വിചാരമല്ലാതെ മറെറാണമല്ല; അവന്റെ സ്വഭാവം സ്വന്ത വിചാരങ്ങളുടെ അകത്തുകയറുകയും.

ചെടി വിത്തിൽ നിന്നു മുളയ്ക്കുന്നു. വിത്തില്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുപോലെ മനുഷ്യന്റെ എല്ലാക്രിയകളും മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വിചാരങ്ങളാകുന്ന വിത്തുകളിൽനിന്നു പൊങ്ങിവരുന്നു. അവ കൂടാതെ വരുന്നില്ല. സ്വതഃ (ഐച്ഛികമായി) ചെയ്യുന്നതും മുൻകരുതലില്ലാതെ (യാദൃച്ഛികമായി) ചെയ്യുന്നതുമായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടിയും കരുതിച്ചെയ്യുന്ന ക്രിയകൾ പോലെതന്നെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ക്രിയ വിചാരത്തിന്റെ പൂർവ്വമാണ്. സുഖവും ദുഃഖവും അതിന്റെ ഫലവുമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ തന്റെ കൃഷിയിൽ കിട്ടുന്ന മയൂരമായും നികതമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ എല്ലാം സ്വന്ത ധാന്യപ്പുരയിൽ അപരിചൂകിക്കുന്നു.

“മനുഷ്യിലുണ്ടാം വിചാരങ്ങളാലുണ്ടായി ഞാം
ജനിച്ചുനമുക്കുള്ളതൊക്കയും വിചാരത്താൽ
പൊല്ലാത വിചാരത്തെത്തുടൻവരും ദുഃഖം
നിലാതെ ക്ഷായുടെ പിറകേ വണ്ടിപോലെ;
നല്ല സിമ്ലവിചാരങ്ങളെ സുഖം താങ്ങും
കില്ലില്ല തുടൻതന്നെ മത്തുറൊ നിഴൽപോലെ”

മനുഷ്യ ജീവിതം നിയമം അനുസരിച്ച് അഭിവൃദ്ധിയെ
പ്രാപിക്കുകയും കൃതിമമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയല്ല. കാര്യം
കാരണ നിയമം അപ്രത്യക്ഷമായ വിചാരഭൂമിയിലും പ്രത്യക്ഷ
മായ ഭൗതികലോകത്തിൽ, ഏതാപോലെ തന്നെ തടവുകൂടാ
തെയും തെറ്റാതെയും വ്യാപരിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവും സാധിക
വുമായ സ്വഭാവം അനുഗ്രഹംകൊണ്ടോ യാദൃച്ഛികമായോ
ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഉത്തമ വിചാരങ്ങളെ വളർപ്പിപ്പോൻ തുടൻ
കൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ളശ്രമത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഫലമാ
കുന്നു. അതായതു ദീർഘകാലം പരിശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ ഏതെ
ത്തിൽ പോരിവളർത്തിയതിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതുപോലെ
നീചവും ദുശസാധാരണവുമായ സ്വഭാവം മലിന വിചാര
ങ്ങളെ തുടൻകൊണ്ടു ഉള്ളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിന്റെയും
ഫലമത്രെ.

മനുഷ്യനെ നിമ്മിക്കുന്നതും വീർപ്പിക്കുന്നതും അവൻ
തന്നെ. വിചാരമാകുന്നുകൊല്ലന്റെ ആലയിൽവെച്ചു തന്നെവീർ
സിപ്പാനുള്ള ആയുധം മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിൽവെച്ചു
തന്നെ തനിക്ക് അധിവസിപ്പാനുള്ള ആനന്ദവും ശക്തിയും
സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ദിവ്യ സൗധങ്ങളെനിമ്മിക്കുന്നതിനു
വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും അവൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വിചാരത്തെ
ബ്രഹ്മമാവണ്ണം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ശരിയായ വിധത്തിൽ
ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ ഉയന്ന ദൈവികമായ
പൂർണ്ണതലത്തിൽ എത്തും. വിചാരത്തെ ശബ്ദമാക്കാതിരിക്ക
ുകയും തെറ്റായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ

തന്നെ മൃഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു പരമാവധികളുടെമദ്ധ്യത്താണ് സ്വഭാവത്തിന്റെ എല്ലാ തരങ്ങളെയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അവയുടെ കുത്തവും നേതായും എല്ലാം അവനവൻ തന്നെ.

ആത്മസംബന്ധമായി ഇക്കാലത്തു കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുതകളിൽ ദിവ്യത്വം കൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യത കൊണ്ടും ഇതിനേക്കാൾ സന്തോഷജനകവും ഫലപ്രദവുമായി കണ്ടെത്തുന്നതൊന്നു ഇല്ല. മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ് വിചാരത്തിന്റെ നായകനും, സ്വഭാവത്തിന്റെ ശില്പിയും, സ്ഥിതി, പശ്ചാത്താപം, വിധി ഇവയുടെ നിർമ്മാതാവും ആകുന്നത്.

മനുഷ്യൻ ശക്തിയും, ഊന്നലും, സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ ഒരു ആത്മാവും സ്വന്തവിചാരങ്ങളുടെ യജമാനനും ആകുവാൻ തന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും ക്രമീകരിപ്പാനുള്ള കൈ ശേഷമുള്ള സ്വയം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു; തന്നെ സ്വേച്ഛപോലെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും സങ്കീർണ്ണവും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെയും അവൻ ഉള്ളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവൻ എല്ലാത്തോഴും—തന്റെ അതിചാപലവും അതിനിഷ്പക്ഷവുമായ അവസ്ഥയിൽ പോലും—യജമാനൻ തന്നെ; എന്നാൽ തന്റെ ചാപല്യത്തിലും അധഃപതനത്തിലും അവൻ സ്വഭാവത്തെ ദുർഭരണം ചെയ്യുന്ന മൃഗനായ യജമാനന്റെ ഏതേയുള്ളു. തന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും തന്റെ ജീവിതത്തിന്നു അധിഷ്ഠാനമായ നിയമത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനോടും അനുപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ വിചേരിക്കുന്നത് യജമാനൻ ആയിത്തീരുന്നു. തന്റെ ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കുകയും വിചാരങ്ങളെ ഫലപ്രദമായ സംഗതികൾക്കായി സ്വരൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധിയുള്ള യജമാനൻ അപ്രകാരമാണ്. മനുഷ്യൻ അങ്ങനെയുള്ള യജമാന

അകേണ്ടത് വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ തന്റെ ഉള്ളിൽ വെച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടു മാത്രമാകുന്നു. അകണ്ടുപിടിത്തം വെറും ശൂന്യം, അനവധിഭാവം, സ്വാഭാവികം ഇവയാൽ സാധ്യവുമാണ്.

സ്വപ്നവും വൈരക്കല്പം സമ്പാദിക്കുന്നത് വളരെ പണിപ്പെട്ടു ആരാഞ്ഞിട്ടും, പണികൾ കഴിച്ചിട്ടും അകുന്നു. മനുഷ്യൻ തന്റെ ആത്മാവാകുന്ന പണിയുടെ അടിയിൽ കടന്നു നോക്കിയാൽ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ തത്വങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടും. തന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, ജീവിതത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്നതും, വിധിയെ നിർമ്മിക്കുന്നതും താൻതന്നെ ആണെന്നു സന്ദേഹം കൂടാതെ അവന്ന് വെളിവാകും. അതിന്നു ഇതാണ് പാത:—തന്റെ വിചാരങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചൊല്ലലിൽ നിർത്തുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്യുക. നന്നിലും മാറ്റുള്ളവരിലും, തന്റെ ജീവിതത്തിലും പശ്ചാത്താപം സ്ഥിരമായി വിചാരത്തിന്റെ ശക്തി എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു എന്ന് കണ്ടറിയുക. ക്ഷമയോടുകൂടി പരീശിദ്ധിച്ചും, അന്വേഷിച്ചും കാര്യകാരണങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു നോക്കുക. എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും—ഭിന്നസംപ്രതി അനുഭവിക്കുന്ന നീക്കം നിസ്സാരമായ സംഗതികളെപ്പോലും—ഇങ്ങനെയും, വിവിധകളും ശക്തിയുമാകുന്ന സ്വസ്ഥതയെ കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ഉപായമായി ഉപയോഗിക്കുക. അപ്പോൾ “നോക്കുന്നവൻ കാണും” “മുട്ടുമ്പോൾ തുറക്കും” എന്നുള്ള നിയമത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകും. ക്ഷമയും, പരിചയവും മുടങ്ങാതെ ശൂന്യനായും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒരുവൻ ഇതിനോടൊത്തു കൂടെ, ശ്രീകോവിൽപടി കടക്കാൻ കഴിയൂ.

അദ്ധ്യായം ൨.

വിചാര ബാഹ്യാവസ്ഥയിൽ
പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

മാനസ്സിനെ ഒരു തോട്ടത്തേക്ക് ഉപമിക്കാം. തോട്ടത്തെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി കൃഷിചെയ്യുകയോ വെറുതെ കാട്ടുപിടിച്ചു പോവാൻ വിട്ടേക്കുകയോ ചെയ്യാം. കൃഷിചെയ്താലും ശരി, വെറുതെ ഇട്ടിരുന്നാലും അതിൽ എന്തെങ്കിലും മുളയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഉപയോഗമുള്ള വിത്തുകൾ വിതച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നീരുപയോഗമായ കളകളുടെ ബീജങ്ങൾ ധാരാളം അതിൽവന്നു കൂടുകയും തുടർന്നുകൊണ്ട് അവ മുളച്ചു സന്താനങ്ങളെ വളർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

തോട്ടക്കാരൻ കളകൾ എല്ലാം പഠിച്ചുകളഞ്ഞു തോട്ടത്തിൽ കൃഷി ചെയ്യുന്നു; അവാശ്യമുള്ള പുഷ്പങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെയും പോറ്റി വളർത്തുന്നു. അതുപോലെ ഒരുവൻ തന്റെ മാനസ്സാകുന്ന തോട്ടത്തേയും പാലിക്കാം. അബദ്ധവും അനാവശ്യവും അശുഭവും ആയ വിചാരങ്ങളെല്ലാം അതിൽ നിന്നു പഠിച്ചുകളഞ്ഞു സുബദ്ധവും, ഉപയോഗമുള്ളതും പരിശുദ്ധവുമായ വിചാരങ്ങളാകുന്ന പുഷ്പഫലങ്ങളെ പൂർണ്ണമാകുവാനും കൃഷിചെയ്യുവളുത്താം. ഈ സമ്പ്രദായം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഒരുവൻ താൻ തന്റെ അന്തഃകരണമാകുന്ന തോട്ടത്തിന്റെ സമത്വമായ തോട്ടക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിന്റെയും വിചാരത്തിന്റെയും നേതാവായെന്നുള്ള വസ്തുത വെളിപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ലോകസ്വഭാവത്തെയും, പശ്ചാത്താവസ്ഥയേയും, വിധിയേയും നിർമ്മിക്കുന്ന

മാനസപദാത്മങ്ങളും വിചാരശക്തികളും വ്യാപരിക്കുന്ന ക്രമവും മേൽക്കുമേൽ അധികമധികം സ്പഷ്ടതയോടുകൂടി അയാൾക്കു ഉള്ളിൽ ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

വിചാരവും സ്വഭാവവും ഒന്നുതന്നെ; ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളും പയ്യുന്നതാവസ്ഥകളും വഴിയായി മാത്രമാണ് ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ ഏല്പോഴും ഉള്ളിലെ അവസ്ഥയോടു ഏറ്റവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ഏതെങ്കിലും സമയത്തുള്ള ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അവന്റെ മുഴുവൻ സ്വഭാവത്തിന്റെയും ഫലമാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കിക്കൂടാ. പഠിക്കുമ്പോൾ, ആ അവസ്ഥകൾ അവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സാരമായ വിചാരശക്തിയോടു ഏറ്റവും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തൽക്കാലം അവ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നും വേണം വിചാരിപ്പാൻ.

കാരോരുത്തനും ഉൽപ്പത്തിനിയമം അനുസരിച്ച് അവനവൻ നിലയ്ക്കട്ടെ സ്ഥാനത്തു നിലയ്ക്കുകയും വിചാരങ്ങൾ തന്നെ സ്വഭാവമായി പരിണമിച്ചിട്ട് കാരോരുത്തരെയും തങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിച്ചതാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ ഘടനയിൽ യാദൃച്ഛികമായി ഒന്നുമില്ല. എല്ലാം ഒരിക്കലും തെറ്റിപ്പോകാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതത്രെ. ഈ വസ്തുത ഇടപെടുന്നവരോട് സ്വർവ്വേച്ഛ ഇല്ലാത്ത വക്കും രണ്ടനായിൽ വർത്തിക്കുന്നവക്കും എല്ലാം ഒന്നുപോലെ യോജിച്ചിരിക്കയും ചെയ്യും.

മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധിയെയും വികാസത്തെയും പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിതരുകയാൽ തനിക്ക് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാനുള്ള അറിവ് സിദ്ധിക്കത്തക്ക സൗകര്യത്തിൽ ഏകദേശം ഏതെങ്കിലും ഒരു പയ്യുന്നതാവസ്ഥയിൽ നിന്നു തന്നെ

യി സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആത്മീയമായ അറിവു സഞ്ചാരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ അവസ്ഥ മാറിപ്പോകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ മറ്റു പര്യന്താവസ്ഥകൾ ഇടം പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ താൻ വെളിയിലുള്ള കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ കിങ്കരനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും അവയാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരിക്കാ എന്നാൽ താൻ എല്ലാറ്റിനെയും നീന്തിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണെന്നും, പര്യന്താവസ്ഥകളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായി തന്നിൽ മാഞ്ഞു കിടക്കുന്നതും തന്റെ സ്വരൂപവുമായ നിലയും പിന്തുളും എല്ലാം തന്റെ സ്വന്തമാണെന്നും സ്വാനുഭവത്താൽ അറിവു വോൾം അവൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ നായകനായും തീരും.

അല്പകാലമെങ്കിലും മനോനിയമത്തെയോ ചിന്തശുദ്ധി ചെയ്തോ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് പര്യന്താവസ്ഥകൾ വിചാരത്തിന്നനുസരിച്ചുണ്ടാകയാണെന്നറിയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, തന്റെ പര്യന്താവസ്ഥയ്ക്കു വന്ന മാറ്റം ശരിയായും അതുപോലെതന്നെ മാനസാവസ്ഥയിൽ വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റത്തിന്നനുസരിച്ചുള്ളതാണെന്ന് അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമാവാൻ വകയുണ്ട്. ഒരുവൻതന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വല്ല ദോഷത്തെയും പരിമരിക്കുവാൻ ശുഷ്കാന്തിയോടെ ശ്രമിക്കുകയും ശീഘ്രമായും നീന്തുന്നതായും ആ ശ്രമത്തെ വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ തുടങ്ങുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ പല സ്ഥിതിദേങ്ങൾ തന്നിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അയാൾ കാണും. അതു് അതു വാസ്തവമായ സംഗതിയാണു്.

ആത്മാവു ഗ്രാഹ്യമായി ഉള്ളിൽ കരുതിവയ്ക്കുന്നതും സ്നേഹിക്കുന്നതുമായ വസ്തു മാത്രമല്ല, ഏതിനെ അതു യോഗപ്പെടുത്തുന്ന അതും അതിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അശംസകൾ എത്രയുണ്വയോ അത്മാ-
യ്ക്ക് അത്ര ഉയന്നുചെല്ലുകയും, തന്റെ ദുഷ്പുരങ്ങളായ ആഗ്ര-
ഹങ്ങൾ എത്ര താണവയോ അത്ര താഴ്ചയും ചെയ്യുന്നു. പശു-
ന്താവസ്ഥകൾ അത്മാവിനു കാൽസാധകങ്ങളായ ഉപാധ-
ങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ.

മനുഷ്യിൽ വിതയ്ക്കുകയോ വീണ വേരുന്നവൻ ഇടം
കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ വിചാരബീജങ്ങളും ശ്രീ-
പ്രഭുവായോ മന്ദമായോ ക്രിയകളാകുന്നു പുഷ്പങ്ങളെ ഉൽപ്പാദി-
പ്പിക്കുന്നു. ആ പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു സൗകന്ത്യവും, പശുന്താവ-
സ്ഥയുമാകുന്ന ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. നല്ല വിചാരങ്ങളുടെഫ-
ലം നല്ലത്, ചീത്തവിചാരങ്ങളുടേത് ചീത്ത. വെളിയിലുള്ള
അവസ്ഥകൾ ഉള്ളിലേ വിചാരങ്ങൾ അനുസരിച്ചു രൂപിക്ക-
പ്പെടുന്നു. സുഖകരവും ദുഃഖകരവുമായ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ-
രണ്ടും അവസ്ഥാനം ഗുണപ്രദമായി കലാശിക്കും. തന്റെ വിള-
വിനെ താൻതന്നെ കൊയ്തെടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാരനോണം മനു-
ഷ്യൻ; അതിനാൽ സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളിൽ രണ്ടിലും നിന്ന്
അവൻ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നു.

അത്മാത്മമായ ആഗ്രഹങ്ങളേയും പ്രാർത്ഥനകളേയും
വിചാരങ്ങളേയും പിന്തുടർന്നു ദുർമ്മനോരഥങ്ങളാകുന്നു മായാഭീ-
ഷങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകുകയോ ബലവത്തുകളും ഉദാരങ്ങളു-
മായ യന്ത്രങ്ങളുടെ വഴിക്കു സ്ഥിരതയോടെ നടക്കുകയോ ചെയ്-
താൽ ഒരുവൻ ഒടുവിൽ തന്റെ വെളിയിലുള്ള സ്ഥിതിക-
ളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവയുടെ ഫലങ്ങളിൽ അല്ലെങ്കിൽ
പൂർത്തിയിൽ എത്തുന്നു. അഭിവൃദ്ധിയുടേയും ക്രമീകരണത്തി-
ന്റേയും വ്യവസ്ഥ എവിടെയും ഉണ്ട്.

ഒരുവൻ ചാരായക്കടയിലോ ജയിലിലോ പോകുന്നത്
വിധിയുടേയോ പശുന്താവസ്ഥയുടേയോ ക്രൂരതയും കൊണ്ടല്ല.

നീചവിചാരങ്ങളും നിന്ദ്യമോഹങ്ങളും നിമിത്തമാകുന്നു. ഒരു വിശുദ്ധഹൃദയൻ വെറും വെളിയിലുള്ള പ്രേരണകളുടെ ബലത്താൽ മാത്രം പെട്ടെന്ന് ഒരു കറുത്തിൽചെന്ന് ചാടുന്നതില്ല. കറുത്തചെയ്യുന്നതിനുള്ള വിചാരങ്ങൾ ദീർഘകാലം അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വകാര്യമായി സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ ശോധനിക്കപ്പെട്ട ശക്തി വെളിപ്പെടും. പശുത്താവസ്ഥയില്ല. ഒരുവനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് അത് അവന്റെ രൂപത്തെ അവനെ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയെന്നല്ല. അപരത്തിന്റേയും അതിനെ പിന്തുടർന്നുവരുന്ന ദുഃഖത്തിന്റേയും പടിയിലേയ്ക്ക് ഒരുവനെ വലിച്ചു താഴ്ന്നതിന് അശുഭവിചാരങ്ങളല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തരമില്ല. ധർമ്മത്തിന്റേയും അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പരിശുദ്ധസുഖത്തിന്റേയും സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഒരുവനെ ഉന്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും പരിശുദ്ധ വിചാരങ്ങളുടെ തുടർച്ചയ്ക്കുള്ള പരിശീലനമല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് മനഃശ്ലേഷൻ വിചാരത്തിന്റെയോ താഴ്മയോ അധിപതിയും എന്ന നിലയിൽ സ്വന്ത ജീവിതത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവും കാലഭേദാവസ്ഥകളുടെ ശില്പിയും കർത്താവുംമാകുന്നു. ജനനകാലത്തുകൂടിയും അന്താവ് അതിന്നു അർഹമായ സ്ഥാനത്തിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടു ലോകയാത്രയിൽ അത് ഓരോ അടി വയ്ക്കുമ്പോഴും സ്വന്ത സ്വഭാവത്തെ തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും ബലവും ബലഹീനതയുമാകുന്ന അവസ്ഥകളുടെ സമുദാരത്തെ തണിയിലേയ്ക്ക് അകപ്പെടിക്കുന്നു.

താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല തനിക്കു വന്നുകൂടുന്നത്; തന്റെ പരമാർത്ഥമായ സ്വഭാവം ഏതോ അതാകുന്നു. തന്റെ താൽക്കാലികമായ അഗ്രഹങ്ങൾ, മനോരഥങ്ങൾ, അത്യാശകൾ ഇവയെല്ലാം അടിക്കടി ഭംഗം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ അന്തരമായ വിചാരങ്ങളും ഇച്ഛകളും ശുദ്ധമൊ അ

ശുദ്ധമൊ ആയ സ്വസ്വചമവങ്ങളെ അസ്വദിച്ഛിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കും. നമ്മുടെ പുരുഷാത്മത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്ന ദൈവം ഭാമിയിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ ആത്മാവുതന്നെ ആകുന്നു. മനുഷ്യനെ അവൻ തന്നെ ജയിലിൽ കുടുക്കുന്നു. വിചാരവും പ്രവൃത്തിയുമാകുന്നു അദ്വൈതത്തിന്റെ കാരാധിപന്മാർ (ജയിൽ മേലധികാരികൾ) അവ ചീത്തയായിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ബന്ധനത്തിൽ ചാടിക്കുന്നു. മോക്ഷം നൽകുന്ന ദേവതകളും അവതന്നെ. നല്ലതായാൽ അവ ബന്ധനത്തിൽ ഒരിന്നുമോചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരുത്തൻ താൻ ആശ്രയിക്കുന്നതും പ്രാപ്തമാകുന്നതുമല്ല ലഭിക്കുന്നതു്; താൻ ശരിയായി സഞ്ചരിക്കുന്നതു മാത്രമാകുന്നു. ആശ്രയങ്ങളും പ്രാപ്തനുകളും വിചാരങ്ങളോടും ക്രിയകളോടും യോജിച്ചിരുന്നാൽ മാത്രമേ സഫലമാകുന്നുള്ളൂ.

ഈ തത്വത്തെ അനുസരിച്ചു റോക്കിയാൽ “പ്രതികൂലാവസ്ഥയോടു ചോരാട്ടുന്നു” എന്ന് പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്തായിരിക്കും? അതിന്റെ അർത്ഥം, ഒരുവൻ വെളിയിൽ കാണുന്ന കാര്യത്തോടു നിരന്തരമായി എതിർക്കുന്നു എന്നും, എന്നാൽ ഉള്ളിലുള്ള അതിന്റെ കാരണത്തെ ചോദനിച്ചുലർത്തി വെച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നും ആകുന്നു. ആ കാരണം ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ദോഷമോ അബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ചാപല്യമോ ആയി പരിണമിച്ചിരിക്കാം. ഏതായാലും അതുളളവന്റെ യത്നങ്ങളെ എല്ലാം അതു കഠിനമായി തടുക്കുന്നു. പ്രതിവിധിയെ അവശ്രേഷ്ടകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കാൻ യുതികൂട്ടുന്ന തല്ലാതെ തന്നെ നന്നാക്കാൻ മനുഷ്യ വയ്ക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ ബലഹീനനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. താൻ മനുഷ്യവുമായിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിനായി തന്നത്താൻ ബലികൊടുപ്പാൻ മടിയില്ലാത്തവൻ ഒരിക്കലും അതിനെ സ്വാധീകരിക്കുന്നതല്ല. ഇതു ലൌകികകാര്യങ്ങളിൽ എന്നുപോലെ

അല്പാത്മികകാര്യങ്ങളിലും തുല്യമായിരിക്കുന്നു. പണം സമ്പാദിക്കുന്നത്, തന്നെ പരമ പുരുഷാത്മമായി വിചാരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻകൂടിയും അതിലേക്കായി വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായേ തീരൂ. അപ്പോൾ ശക്തിമന്ത്രം ശാന്തമായ ഒരു ജീവിതത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ എത്ര അധികം അതിനു സന്നദ്ധനായിരിക്കണം?

ഇതാ ഒരു മറുപടിദിൻ: അവന്റെ അവസ്ഥയേയും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമസുഖത്തേയും നന്നാക്കാൻ അവനു കലശലായ മോഹം. എന്നാൽ എപ്പോഴും അവൻ ജോലിയിൽ വലിയ അമാന്തക്കാരൻ. ശമ്പളം കുറച്ചുകൊണ്ട് യജമാനനെ തോല്പിപ്പാൻ നോക്കുന്നത് ധ്യാനമാണെന്ന് അവൻ കരുതുന്നു. വാസ്തവമായ് ചെറുശ്ചെയ്യത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളുടെ എളുപ്പമായ ആഭിപ്രായങ്ങൾപോലും അവൻ അറിയുന്നില്ല. അവൻ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു പെരുങ്ങാൻ തീരെ യോഗ്യനല്ല; എന്നു മാത്രമല്ല അലസത, ചതി, അപ്രവേശം ഇവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങളാൽ ഇതിനേക്കാൾ കഷ്ടതയായ ദാരിദ്ര്യത്തെ നിശ്ചയമായും അവൻ ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുകയും ആകുന്നു.

ഇതാ ഒരു ധനികൻ: അതിഭോജനംകൊണ്ട് അയാൾ ദുസ്സരവും ദുർഗ്ഭവമായ രോഗത്തിന് ഇരയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചികിത്സയ്ക്കു വലിയ സംഖ്യകൾ ചെലവാക്കാൻ ഒരുക്കമാണ്. എന്നാൽ അമിതഭോജനമുള്ളതെ വിട്ടുകൊണ്ട് അയാൾക്കു മനസ്സില്ല. ഇതും പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായ ആരോഗ്യങ്ങൾകൊണ്ട് അയാൾക്കു ജീവനെയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണം. അരോഗ്യവും വേണം. ഇത്തരക്കാരുന് അശേഷം അരോഗ്യമുണ്ടാവാൻ തരമുള്ളതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രഥമപാഠങ്ങൾ പോലും ഇതുപരെ അയാൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല.

ഇതാ കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടു വേലചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന ഒരു യജമാനൻ: ചട്ടപ്രകാരമുള്ള നിരക്കു കൂലികൊടുക്കാതെ കഴിച്ച് കൂട്ടാൻ വേണ്ട സൂത്രങ്ങൾ എല്ലാം അയാൾ പ്രയോഗിക്കയും, അധികലാഭം മോശിച്ചുവേലക്കാർക്കു കൂലികുറയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവൻ ഒരിക്കലും ധനികനാവാൻ യോഗ്യനല്ല. അവൻ തന്റെ പണത്തിന്നും യശസ്സിന്നും മുഴുവൻ സാക്ഷം നേരിടുമ്പോൾ പശുന്താവസ്ഥയെ പഴിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. തന്റെ ആ സ്ഥിതിയുടെ എല്ലാം പ്രണേതാവു താനാണെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇവിടെ പറഞ്ഞത് ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതികൾക്കു മിക്കവാറും അറിവോടുകൂടാതെയുണ്ടാകിലും അവൻതന്നെയാണു് കാരണമെന്നും, ഉദ്ദേശങ്ങൾ സല്ലതായിരുന്നാൽ തന്നെയും അവയ്ക്കു യോജിക്കാത്ത വിചാരങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഇടംകൊടുത്താൽ അവയുടെ നിവൃത്തിക്കായി നീരന്തരമായി ഭംഗംനേരിട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ഉള്ള വസ്തുതയേ ഖെളിവാക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും ഉണ്ടാവാം. അവയെക്കൊക്കെ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. വായനക്കാർക്കുതന്നെ പേണമെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സിലും ജീവിതത്തിലും വിചാരനിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രമം കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുവരെവെറും ഖെളിയിലുള്ള സംഗതികളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശേഷമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതുമല്ല.

ഒരുവന്റെ അന്തരമായ സ്വഭാവത്തെ മുഴുവൻ (അറിയാമായിരുന്നാൽ തന്നെയും) അവന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണ്ടിട്ടുമാത്രം മനോരാഗങ്ങൾ തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളതല്ല. ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അത്രസമ്മിശ്രവും, വിചാരം അത്ര അശാലുവുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതും, സുഖദുഃഖാവസ്ഥ കാരോരുത്തനും അത്ര വളരെ ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ സത്യവാനായിരിക്കാം; എങ്കിലും അയാൾക്കറിവും അന്നു ഭവിച്ചു എന്നുവരാം. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ അവിശ്വ

സ്നേഹാതിരിക്കാം; എങ്കിലും ധനം സമ്പാദിക്കാം. എന്നാൽ ഒരാൾക്ക് തോൽവി പറ്റുന്നത് അയാളുടെ നേരു കൊണ്ടാണെന്നും മറ്റെൊരാൾക്കു സമ്പത്തു വലിക്കുന്നത് അയാളുടെ കഷ്ടം കൊണ്ടാണെന്നും സാധാരണയായി ചെയ്യുന്ന തീർമാനം വെറുംപുറമേയുള്ള ഗുണഭോഷാചിന്തയുടെ ഫലം മാത്രമാണ് അത്. ആ അസത്യവാൻ പ്രായേണക്കുന്നിനും കൊള്ളാത്ത വസ്തു ദുഷിച്ചുപോയി എന്നും, ആ സത്യവാൻ മിക്കവാറും സകലഗുണസമ്പന്നനെന്നുമുള്ള ഒരു ദുർബ്ബാണയും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നു. കോക്കൂടി ഗാഢമായ അറിയും വിശാലമായ അനുഭവബലവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ മാന്വിതീ തീർച്ചചെയ്യുന്നത് അബലമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കും. ആ അസത്യവാനിൽ മറ്റൊരു സത്യവാനില്ലാത്തതായ എന്തെങ്കിലും ഒരു 'വിശിഷ്ടഗുണം' കാണും. ആ സത്യവാൻ ആ അസത്യവാനില്ലാത്ത എന്തെങ്കിലും ഒരു നികൃഷ്ടമായ ഭോഷവും കാണും. സത്യവാൻ തന്റെ-സത്യമായ വിചാരങ്ങളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും ഫലം കൊയ്തെടുക്കുന്നു. തന്റെ ഭോഷങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ദുഷ്ടങ്ങളെയും അനുഭവിക്കുന്നു. അസത്യവാനും അതുപോലെതന്നെ ദുഷ്ടാനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നു.

തന്റെ അനുകൂലം താൻ ദുഷ്ടാനുഭവിക്കുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു മനുഷ്യന് ; അവിവേചകശരയിൽ രസമുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ദുർബ്ബലവും ക്രൂരവും അശുദ്ധവുമായ സകലവിചാരങ്ങളെയും ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു വേരോടെ പരിച്ചു കളകയും, പാപത്തിന്റെ കറകൾ അശേഷം ആത്മാവിൽ നിന്നു കഴുകി തുടച്ചു കളകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ദുഷ്ടങ്ങളുടെ ദുഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ അല്ല സദ്ഗുണങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും പരവാരം ആക്കും അർഹതയില്ലാത്തതാണ്. പരിപൂർണ്ണാവസ്ഥയിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കും ആ അവസ്ഥയിൽ എത്തുന്നതിനു വളരെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെയും മനസ്സിലും ജീവിതത്തിലും കേവലം ന്യായസ്വരൂപവും മറ്റേതുമായ ധർമ്മനിരയും

പ്രാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് കാണാനും, അതു ഗുണത്തിന്നു പകരം ദോഷവും ദോഷത്തിന്നു പകരം ഗുണവുണ്ടല്ലോ എന്നുള്ളതു സംഭാവ്യമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഇത്തരം സിദ്ധിച്ചശേഷം കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ അന്ധതയെയും അജ്ഞാനത്തെയും പറ്റി ചിന്തിച്ചു നോക്കിയാൽ ജീവിതം ശരിയായ പ്രവൃത്തിയിൽ ഇരിക്കയാണെന്നും ഇരിക്കുവാനിടമുണ്ടെന്നും കഴിഞ്ഞ സകല ഗുണദോഷാനുഭവങ്ങളും വികസ്യപരവും എന്നാൽ അതുപരെ അവികസിതവുമായ ആത്മാവിന്റെ വളച്ചു് ആവശ്യമായ ഖണ്ഡവ്യവഹാരങ്ങളാണെന്നും അപ്പോൾ അറിയാനും. നല്ല വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒരിക്കലും ചിന്താഫലങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ചിന്ത വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും സർവ്വമെന്തെങ്കിലും ഉല്പാദിപ്പിപ്പാനും ഒരിക്കലും കഴികയില്ല. അതു, നല്ല വിതച്ചാൽ നെല്ലും; നായ്ക്കുരണ വിതച്ചാൽ നായ്ക്കുരണയും എന്നെ ഉണ്ടാവും എന്നു പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ ഖണ്ഡവ്യവഹാരത്തിൽ ഈ നിയമത്തെ മനുഷ്യർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അതിന്നനുസരിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മാനസികവും ശാസ്ത്രീയവുമായ വിഷയത്തിൽ ഈ നിയമത്തിന്റെ വ്യവഹാരം അതുപോലെതന്നെ സ്തംഭവും അവിചാരിതവുമാണെന്നിപ്പോൾ അതു് മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുങ്ങും. അതുകൊണ്ടാണ് ജനങ്ങൾ അതിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാത്തതു്.

ദുഃഖം എല്ലായ്പ്പോഴും ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിലുള്ള ദുഃഖിചാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതു് ഒരുവൻ തനിക്കു (തന്റെ ഉൽപത്തി സ്ഥിതികൾക്കു മേൽഭൂതമായിരിക്കുന്ന നിയമത്തിന്നു) തന്നെ വിരുദ്ധമായ വിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ സൂചനമാകുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ മുഖ്യവും പരമവുമായ പ്രയോജനം നിരുപയോഗവും അശുഭവുമായ സകലത്തെയും ശുദ്ധീകരിക്കയും ഭസ്മീകരിക്കയും ചെയ്യുക എന്നുള്ള

താകുന്നു. പരിശുദ്ധനായി തീർന്നവൻ ദൈവം അവസാനി-
ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അശേഷം പോയ സ്വപ്നത്തെ ചുട്ടുപഴുപ്പി-
ച്ചിട്ട് പ്രയോജനമില്ല. പൂർണ്ണശുദ്ധിയും അന്താരവും ഉണ്ടായി-
ത്തരമാവ് ദുഷ്ടിക്കുമില്ല.

ഒരുവൻ കഷ്ടാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുന്നത് അ-
വന്റെ സ്വപ്നം മാനസികമായ പ്രതികൂലവ്യാപാരത്തിന്റെ
ഫലമാകുന്നു. ഒരാൾ സുഖാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുന്നതും
അയാളുടെ മാനസികമായ അനുകൂലവ്യാപാരങ്ങളുടെ ഫലമാ-
കുന്നു. സദുപിചാരങ്ങളുടെ ഫലം സുഖമാണ്; സമ്പത്തല്ല.
ദുപിചാരങ്ങളുടെ ഫലം ദുഃഖമാകുന്നു; ദാരിദ്ര്യമല്ല. ഒരുത്തൻ
ഭാഗ്യവാനെന്നും ധനവാനായിരിക്കാം. മറെറൊരുവൻ ഭാഗ്യ-
വാൻ എന്നാൽ നിർദ്ധനനും ആയിരിക്കാം. ഭാഗ്യവും സ-
മ്പത്തും ഒത്തു ചേരുന്നത് ധനത്തെ ശരിയായും ബുദ്ധിപൂർവ്വ-
മായും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു. നിർദ്ധനൻ ദുഃഖ-
ത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് തന്റെ ദുഃഖിധി ബലാൽ വന്നു തല-
യിൽ കയറിയതാണെന്നു വിചരിക്കുമ്പോൾ മാത്രവുമാകുന്നു.

ഏതൊരു പ്രിയപ്പെട്ട വിചാരങ്ങളുടെ ഫലാനുഭവത്തിൽ
പ്രകൃതി ഓരോരുത്തനേയും സഹായിക്കും. നല്ലതും ചീത്തയു-
മായ വിചാരങ്ങളെ പുത്രയും വേഴത്തിൽ ഏതെത്തിൽ ഉണ്ടാ-
കുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങളും ഒന്നുപോലെ എല്ലാവർക്കും സുഖ-
മാണ്.

ഒരുത്തൻ ദുഷ്ടവിചാരങ്ങൾ ഏതെത്തിൽനിന്ന് അ-
ശേഷം വിട്ടുകളയാണെങ്കിൽ ലോകം മുഴുവൻ അവനോടു
രണ്ടുനായിൽ വർത്തിക്കയും അവനെ സഹായിപ്പാൻ തയ്യാറായി
നീൽക്കയും ചെയ്യും. ക്ഷുദ്രയും, ദുർബലവുമായ വിചാരങ്ങൾ
എല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ ദൃഢമായ നിശ്ചയങ്ങളെ സഹജ-
മാക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളിപ്പോഴി മുന്തിൽ വരു-
ന്നതു കാണാം. നല്ല വിചാരങ്ങളെ പോഷിപ്പിച്ചാൽ ഒരി-

ക്കലും ദുഃഖിധി, കഷ്ടതയിലും ജ്വലപ്പയിലും ഒരുത്തനെ നീതു-
മായി ബന്ധിച്ചു നിറുത്തുന്നതല്ല. ലോകം ഒരു “ചിത്രമർ-
ശിനി” (Chiaroscuro) ആകുന്നു. ക്ഷണംപ്രതി മാറിപ്പോ-
കുന്ന സരസ്വതാംബുജം ഫലിപ്പിക്കപ്പെട്ട വിചാരചിത്രങ്ങളുടെ
മരയകളുമാകുന്നു.

എങ്ങിനെ വിചാരിപ്പതങ്ങിനെയൊക്കും മന്ത്രി-
നിങ്ങിവാസ്തവമറിഞ്ഞിടത്തെ കഴങ്ങുന്നോർ
കാലദേശാവസ്ഥയെന്തെങ്കിലും വെറുവാക്കേ-
മുലതത്വമായോത്തു തുച്ഛിയെ നാടിക്കുന്നു
നിദ്രിച്ചിടത്തു മൃതമതിനെയെന്തൊരുതാ-
വെന്തമേ താൻ കേവലം സ്വതന്ത്രനാകയാലേ
കാലത്തെയാത്മാ ജയിച്ചിടുന്നു ദേശത്തെയും
ചാലവേ വെന്നിടുന്നു; യദൃച്ഛയെന്തെ ചൊല്ലും
ദുരരങ്കാരമാണ് പ്രകടനെയതുപോലെ
തമസാ നിർവ്വീര്യനാക്കിടുന്നു മരണാത്മാ
കാലദേശാവസ്ഥയും ദുഷ്ടരാക്ഷസീ ദൈവപ്പു-
മേലുമാറാകാതെതൻചൊൽപടി നിർത്തിയെന്നും
മുടിപ്പൊന്നുഴിപ്പിച്ചിട്ടവളെ ദാസിയാക്കി
വിടുവേലകൾചെയ്യിപ്പിക്കുന്നു മരണാവസ്ഥ
അദൃശ്യവൈഭവമാണിടുന്നു മനുഷ്യകുതി
വിദിതനിത്യാത്മാവിൻ സീമന്തസന്താനമാം
അന്തരൻലക്ഷ്യത്തിങ്കൽ ചെന്നെത്തും തകർത്തുകൊ-
ണ്ടതിനെ കരിങ്കല്ലിൽ കോട്ടകൾ തടഞ്ഞാലും
കാലതാമസം കണ്ടു കണ്ഠിതം കലരായ്വി-
നാലോചിച്ചു=ങ്ങി വാണിടുന്നു വിവേകികൾ
നിശ്ചയമാത്മാവുണർന്നുകൊണ്ടു ശാസനക-
ളീശ്വരന്മാരും കേട്ടു വഴങ്ങിയെന്നുവത്ര.

അദ്ധ്യായം ൩.

അഥ

വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും.

ശരീരം മനുഷ്യന്റെ അജ്ഞയിൽ നില്ക്കുകയാണ്. അതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമോ സാരമോ ആയ മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കൊപ്പം കീഴ് വഴങ്ങുന്നു. അധർമ്മവിചാരങ്ങൾക്കു കീഴ് വെട്ടുമ്പോൾ ശരീരം രോഗത്തിൽ കൂടുതലായും ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസന്നവും ശുഭവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു താമസവും സൗന്ദര്യവും വർദ്ധിക്കുന്നു.

രോഗവും ആരോഗ്യവും പരസ്പരബലമകൽ പോലെ തന്നെ വിചാരത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവിക്കുന്നത്. അശുഭവിചാരങ്ങൾ അനാരോഗ്യത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഭയവിഷയമായ വിചാരങ്ങൾ മനുഷ്യനെ വെടിയുണ്ടപോലെ ശീശ്മത്തിൽക്കൊല്ലുമൊള്ളതു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ഏതായാലും അതിന്നു അളകളെ ഇല്ലാതാക്കി അങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ അതു ശീശ്മത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും അതുപോലെ നിശ്ചയമായും കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. രോഗത്തെപ്പോറ്റി വഴങ്ങുന്ന ജനങ്ങളാണ് രോഗത്തിന്നിരയാതെത്തീരാറുള്ളത്. ആധി ശരീരധാതുക്കളെ മുഴുവൻ ദുഷിപ്പിക്കുകയും പ്ലാധിക്കു വാതത്തിന്നു കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുഷിപ്പിയ്ക്കൽ ശരീരം പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ കൂടിയും തൽസംബന്ധമായ വിചാരങ്ങളാൽ സീരാബന്ധങ്ങൾക്കു ശൈഥില്യം നേരിടുന്നതാണ്.

ശക്തിമന്ത്രം ശുദ്ധവും സുഖകരവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു ഓജസ്സും ലാഘ്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ശരീരം ദൃഢവും അലോഷം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതുമായ ഒരു ഉപകരണ

മാണ്. അതിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം അതു ചേർക്കുന്നു. പരിചിതമായ വിചാരങ്ങൾ നല്ലതായാലും ചിത്തയായാലും അവയുടെ ഫലത്തെ ശരീരത്തിന്മേൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യും.

മനസ്സിൽ അശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലാവരെ ശരീരത്തിൽ രക്തം, തുടന്നുകൊണ്ട് അശുദ്ധവും വിഷദൃഷ്ടിതവുമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. മനശ്ശുദ്ധിയിൽ നിന്നാണ് ജീവിതശുദ്ധിയും ശരീരശുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നത്. മനസ്സിന്റെ അശുദ്ധികൊണ്ടാണ് ജീവിതം അശുദ്ധമായും ശരീരം ദോഷദൃഷ്ടിതമായും തീരുന്നത്. കമ്മം, ജീവിതം, പരിണാമം ഇവയുടെ ഏറ്റവും ഉത്ഭവസ്ഥാനം വിചാരമാണ്. ഈ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ ശുദ്ധമാക്കി സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ പൂജ്യം ശുദ്ധമായിരിക്കും.

വിചാരങ്ങളെ മാറ്റാത്ത ആർക്കും ആരോഗ്യസാധനങ്ങളെ ഹാസിയതുകൊണ്ട് ഗുണമൊന്നുമില്ല. വിചാരങ്ങളെ ശുദ്ധമാക്കിയാൽപിന്നെ അശുദ്ധാചാരങ്ങളിൽ പ്രീതിതോന്നുന്നതുമല്ല.

ശുദ്ധവിചാരങ്ങൾകൊണ്ട് ശുചിത്വമുണ്ടാകുന്നു. കൂട്ടിക്കാത്ത യോഗിവേഷധാരികൾ യോഗികളല്ല. വിചാരത്തെ ശക്തിമത്തും പരിശുദ്ധവുമാക്കി ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ് അപാരയകരങ്ങളായ സാംക്രമികരോഗങ്ങൾക്കുള്ള കൂട്ടാക്കേണ്ടതില്ല.

ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക; ശരീരത്തെ പുതുപ്പിക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിന്റെ ശുദ്ധമാക്കുക. ദ്രോഹം, അസൂയ, കണ്ഠിതം, നൈരാശ്യം ഇവ ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യസൗന്ദര്യങ്ങളെ അപഹരിച്ചുകളയും. മുഖത്തിന്റെ ത്രുകുന്ത രാൽക്കു യദൃച്ഛയായി വരുന്നു. ത്രുകുന്തവിചാരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. മുഖശ്രീക്കു രോഗികരമായ വരികൾ മൊഴിവും രാഗദോഷങ്ങളും, ദുരഭിമാനം ഇവയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

തൊണ്ണൂറഞ്ചുവയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധനെ ഏറിക്കുറിയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം, ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ നീഷ്പപടമായമുഖം പോലെ പ്രസന്നമായിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല നടുപ്രായക്കാരനായ മനുഷ്യനേയും ഏറിക്കുറിയാം. അയാളുടെ മുഖം താഴ്മയുള്ള അനേകം വരികൾകൊണ്ടു വിരൂപമായിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തേതു, മറ്റേതും പ്രസന്നമായ സ്വഭാവത്തിന്റേതും. ഭിട്ടുവിൽപാഞ്ഞതും, രാശഭോഷങ്ങൾ അതുപറ്റി ഇവയുടേയും ഫലമാകുന്നു. പ്രസന്നമുഖം സുഖമായും ശുചിയായും ഇരിക്കേണമെന്നു ക്ഷിതി, മുറികളിലെല്ലാം കാര്യം സൂക്ഷ്മപ്രകാരവും ധാരാളം കടപ്പാൻ അനുവദിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെ ശരീരമാർഗ്ഗവും പ്രസാദം സമൃദ്ധി ഇവയോടുകൂടിയ മുഖഭാവവും, മാർഗ്ഗത്തിൽ സന്തോഷം, പരമിതബുദ്ധി, സമാധാനം ഇവ നിറഞ്ഞ വിചാരങ്ങളെ ധാരാളം കടത്തിവിടുന്നതിനിന്നു മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ.

വൃദ്ധന്മാരുടെ മുഖത്ത് പലമായിരിക്കാം. അവയിൽ ചിലത് അനുകമ്പയുടേയും മറ്റുചിലതു സ്ഥിരവും ശുദ്ധമായ വിചാരത്തിന്റേയും വേദാചിത രാശഭോഷങ്ങളുടേയും ആകുന്നു. ഇവയെ ആക്കംതിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടാ; ധർമ്മനിഷ്ഠരായി ഭീവിതം നയിച്ചവർക്കു വാലക്യം സൂക്ഷ്മസ്ഥയം പോലെ ശാന്തവും, സമാധാനയുക്തവും, സൗമ്യമായ ഒരു പരിണാമമാണ്. ഒരു തത്വജ്ഞാനി മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നത് ഞാൻ ഇതിന്റെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം പ്രായംകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും വൃദ്ധനല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചതു ഭീവിച്ചിരുന്നാലത്തെപ്പോലെതന്നെ സുഖത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി ആയിരുന്നു.

ശരീരത്തിലെ രോഗങ്ങളെ നീക്കുന്നതിന്നു മാനസോല്ലാസാന്തരങ്ങളോടെ ആതു നല്ല ചികിത്സകൻ വേറെഇല്ല. വിഷാദം വൃഷണം ഇവയുടെ ലുബ്ധനങ്ങളെ ഏറ്റയത്തിൽനിന്നു അടിച്ചകുറിക്കളയുന്നതിന്നു പരമിതകാംക്ഷയെപ്പോലെ

അദ്ധ്യായം ൫.

വിചാരവും സങ്കല്പവും.

വിചാരത്തെ സങ്കല്പത്തോടു ചേർത്തു കാണുന്നതിന്റെയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ നിവാരണം സാധ്യമല്ല. അധിക ജനങ്ങളുടെയും വിചാരമാകുന്ന തോണി ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ അമരക്കാരനല്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരികയാകുന്നു. ലോകം പൂർണ്ണമായ ഒരു ദുർഗ്ഗമാണ്. അപകടവും അപായവും കൂടാതെ ജീവിതയാത്ര ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ വിചാരത്തെ അങ്ങനെയൊരു അലഞ്ഞുതിരിവാൻ സമ്മതിക്കരുത്.

ജീവിതത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സങ്കല്പം (ഉദ്ദേശ്യം) ഇല്ലാത്തവർ ഏകദേശത്തിൽ നിസ്സാരമായ മനുഷ്യപ്രകൃതിയും, ദുഷ്ടിവും, കൃപണതയും ഇവയ്ക്കു ഇരയായിത്തീരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ യെല്ലാം ദൈവമെല്ലാത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാണ്. അവയെല്ലാം മനുഷ്യപരമായി ചെയ്ത പാപകർമ്മങ്ങൾപോലെ തന്നെ നിന്ദനീയമായും (മനോരമമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ആണെങ്കിലും) അപര്യന്തം, അസംഭവം, നാരോ ഇവയിൽ കൊണ്ടുപിടുന്നതാകുന്നു. ഏതു കൊണ്ടെന്നാൽ, ശക്തികളെ മാത്രം ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രോമാണ്ഡത്തിനുള്ളിൽ ദൈവമെല്ലാത്താൽ, ഇപ്പോഴത്തെ നീൽപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

ഈയമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെ ഉള്ളിൽ സങ്കല്പിച്ച് അതിന്റെ നിവാരണത്തിനായി കാര്യങ്ങൾക്കും യത്നങ്ങൾക്കുംകാൻ. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്റെ ഏറ്റവും വിചാരങ്ങളിലൂടെ കേന്ദ്രമായി വെച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. സങ്കല്പം അദ്ധ്യക്ഷനായ ഏതെങ്കിലും നീക്കിയെ സംഭവനയിച്ചുള്ളതായിരിക്കാം അല്ലെങ്കിൽ അത് അതേ നീക്കിയെ അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ

കിൽ ഏതെങ്കിലും ലോകീകവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തായിരിക്കാം. അത് അവനവന്റെ തൽക്കാലത്തെ മനോഭാവം അനുസരിച്ച് ഏതെങ്കിലും ആയിരുന്നെങ്കിലും ഏതുതന്നെ ആയാലും താൻ പിടിച്ചു ആ സങ്കല്പത്തിന്മേൽ വിചാരശക്തികളെ മുഴുവൻ സ്ഥിരമായി പ്രയോഗിക്കണം. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്നെ പരമമായ കർത്തവ്യമാക്കിക്കൊള്ളണം. വിചാരങ്ങളെ അസ്ഥിരമായ മനോരാജ്യങ്ങളിലും ആഗ്രഹങ്ങളിലും വിഭാവനകളിലും തെളിമണ്ടാൻ സമ്മതിക്കാതെ, ആ സങ്കല്പത്തെ നിരവോദനത്തിൽതന്നെ നിങ്ങളും ബലശ്രദ്ധയായി കിടക്കുകയും വേണം. ആത്മസംയമനത്തെ അല്ലെങ്കിൽ മനോനിയമനത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള രാജപാത ഇതാകുന്നു. സംഗതി സാധിക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമത്തിൽ തോൽവികൾ നേരിട്ടാലും (ഔർബല്യത്തെ മുഴുവൻ ജയിക്കുന്നതുവരെ അവശ്യമായും അങ്ങനെ വരുന്നുതാണ്.) അതുകൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന സ്ഥിരനിഷ്ഠാശീലംതന്നെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു വിജയമാണ്. അതു ഭാവിയിലെ ശക്തിക്കും വിജയത്തിനും കാരണാതരമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

വലിയ സങ്കല്പങ്ങൾക്കൊന്നിനും താല്പര്യമില്ലാത്തവർ വിചാരങ്ങളെ അവരുടെ സ്വന്തം കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിന്മേൽ (അവ എത്ര നിസ്സാരമായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല) ദൃഢമായി നിർത്തണം. വിചാരങ്ങളെ സ്വരൂപിച്ചു ഏകാഗ്രഹിപ്പടുത്താനും, മനുഷ്യകൃതിയെയും നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനും ഇതൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. ഇതു സാധിച്ചാൽ പിന്നെ അസാധ്യമായി ഒന്നും കാണുകയില്ല.

അതി ദുർബ്ബലമായ മനസ്സു കൂടിയും അതിന്റെ ഔർബല്യത്തെ ക്ഷയിക്കുകയും, ശക്തി വലിപ്പിപ്പാൻ അധ്വാനവും അഭ്യാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉടനെ അത് അന്യമായിത്തീരുന്നതാണ്; അങ്ങനെ യന്ത്രിച്ചു യന്ത്രിച്ചു ക്ഷമയേയും ശക്തി

യേയും പദ്ധിപ്പിച്ചു നിരന്തരമായി അത് പുഷ്പിപ്പെടുകയും ഒടുവിൽ അതുതകരമായ ശക്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യും.

ദുർബ്ബലനാർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം കായികവ്യായാമങ്ങളെ ശീലിച്ചു ക്ഷമയോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ബലവാനാകുന്നതിനായിത്തന്നെതുപോലെ ദുർബ്ബല മനുഷ്യനാകും നല്ല വിചാരങ്ങളെ നിരന്തരമായും ക്ഷമയോടുകൂടിയും അഭ്യസിച്ചാൽ അവരുടെ മനസ്സുകൾ ശക്തിമത്തുക്കളായിത്തീരുന്നതാണ്.

ലാക്കില്ലായ്മയും ദൈർബ്ബ്യവും വിട്ടുകളുകയും, ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മനസ്സിനെ വ്യാപരിപ്പിച്ചാൽ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നത്, തോൽവിയെ വിജയത്തിന്റെ പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നായി പരിഗണിക്കുകയും, എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും അനുകൂലവസ്ഥകളായി കാണുകയും, സംഗതികളെല്ലാറ്റിശക്തിയോടെ വിചാരിക്കുകയും, നിർഭയമായി യത്നിക്കുകയും, സാമന്തമുത്തോടുകൂടി അവയെ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശക്തിമാന്മാരായ മറ്റൊന്നാരുടെ പദവിയിലേക്കു കാലുവയ്ക്കുകയാകുന്നു. സങ്കല്പത്തെ മനസ്സിൽ കരുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനായി ഇടവും വലവും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ചൊവ്വേയുള്ള ഒരു വഴി മനസ്സുകൊണ്ടു കുറിക്കണം. സംശയം, ഭയം ഇവകളെ അശേഷം ദൂരെ തള്ളിക്കളയണം; അതുകൊണ്ട് പ്രധാനപ്രതിബന്ധങ്ങൾ, ചൊവ്വേയുള്ള പ്രയത്നമാർഗ്ഗത്തെത്തുടർന്ന് അതിനെ കുടിലവും കിഞ്ചിൽകരവും നിരപയോഗവ്യമാക്കുന്നത് അതുകൊണ്ട്. സംശയവും ഭയവുമുള്ള മനസ്സ് ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യവും സാധിച്ചിട്ടില്ല; ഒരിക്കലും അതിന് സാധിച്ചാൽകഴികയുമില്ല. സംശയവും ഭയവും എല്ലോഴും തോൽവിക്കു വഴി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ സങ്കല്പം, വീഴ്ച, കൃത്യശക്തി മുതലായ പ്രൈസ്ഥമനോധർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം നിലച്ചുപോകുന്നു. പ്രവൃത്തിയിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകുന്നതു തന്നാൽകഴിയുമെന്നുള്ള ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നാകുന്നു.

സംശയവും ഭയവും ഇതാണത്തിന്റെ വൈരികളാണ്. അവയെ ശല്യംസിക്കാതെ വെച്ചു പോരുന്നത് തന്റെ മേൽ ശ്രമിയെ താൻതന്നെ അടക്കുകയാകുന്നു.

സംശയത്തെയും ഭയത്തെയും ജയിച്ചവന്റെ മുമ്പിൽ തോൽവി തലപൊക്കുന്നതല്ല. അവന്റെ ഓരോ വിചാരത്തിലും ശക്തികൾ എപ്പോഴും സംഭവിച്ചിരിക്കും. എല്ലാ വിപത്തുകളെയും അവൻ ധീരതയോടെ നേരിടുകയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ജയിക്കുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾ കാലംതെറ്റാതെ നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ പ്രാപ്തികളും പ്രാപ്തികളും അദ്ദേഹം കീഴ്വക്കലിൽ പൂർണ്ണമായും പാകമാകുമ്പോൾ പൊഴിഞ്ഞു നിൽക്കുകയോ ജനമായിപ്പോകാത്ത സർവ്വമെന്തെങ്കിലും കാര്യം ചെയ്യും.

സങ്കല്പത്തോടു നിർഭയമായി യോജിച്ചുനില്ക്കുന്ന വിചാരം സൃഷ്ടിക്കുകയായിത്തീരുന്നു. ഈ തത്വം അറിഞ്ഞവൻ, അവർ മനശ്ചഞ്ചല്യത്തിന്റെയും ഇന്ദ്രിയചാപല്യങ്ങളുടെയും ഒരു ഭാഗ്യം മാത്രമായിട്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുകയും അതിനെക്കുറിച്ചും ഉയർന്നും ബുദ്ധിമത്തായ വസ്തുവായിത്തീരാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. അങ്ങനെയൊന്നുവെന്ന് മനശ്ചക്രികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കുന്ന നിയോക്താവും തീരും.

അദ്ധ്യായം ൫

വിചാരവും കായ്തസിദ്ധിയും.

ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന ഏല്പാ കായ്തസിദ്ധികളും ഏല്പാ തോൽവികളും ശരിയായും അവന്റെ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. ഒന്നിന്റെ സമസ്തില തെറ്റിയാൽ സർവ്വത്തിന്നും നാശമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം കാരണവും അതു ക്രമപ്പെടുത്തി വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാരണത്തിന്നും അവശ്യമായും അതാതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഓരോക്കു ജന്മബലവും ബലഹീനതയും ശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും ഏല്പാം അയാളുടെ സ്വന്തംതന്നെ ആയിരിക്കണം. മറ്റൊരാളുടേതല്ല. അവയെ അയാൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മറ്റൊരുത്തൻ ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. അവയെ ഭേദപ്പെടുത്താനും അയാൾക്കേ കഴിയൂ; മറ്റൊരാൾക്കു കഴികയില്ല. തന്റെ സ്ഥിതിയും തന്റെതുതന്നെയാണ്; മറ്റൊരുത്തന്റേതല്ല. തന്റെ സുഖദുഃഖം അവന്റെതല്ല. തന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നുതന്നെ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. താൻ എങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെയിരിക്കുന്നു. തന്റെ വിചാരം എങ്ങനെ തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ താൻ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബലവാനു ബലഹീനനെ സഹായിപ്പാൻ, അയാൾ സഹായം കിട്ടേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുമ്പോളല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അപ്പോഴും ബലഹീനൻ സഹായത്താൽ ബലവാനാകുന്നു. റിശ്വതമായും തന്നത്താൻ അങ്ങനെയൊരാൾ അയാൾ വിചാരിച്ചിട്ടാകുന്നു. മറ്റൊരുത്തനിൽ കണ്ടിട്ട് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്ന ബലം തന്നിൽ പലിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു

വിചാരിച്ച ശ്രമിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ തിരികുണ്ടാവൂ. അവനവന്റെ സ്ഥിതിയെ മാനുഷൻ അവനവനു മാത്രമേ കഴിയൂ.

ഒരുത്തൻ അക്രമിയായ കാരണത്താൽ അനേകംപേർ അവന്റെ അടിമകളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ആ അക്രമിയെ നാം വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ജനങ്ങൾ സാധാരണമായി ചുറ്റും വിചാരിക്കുകയും ചെയ്യുവതാണ്. എന്നാൽ ഈ നീക്കത്തിൽ വിരോധമായി ഒരുത്തൻ അക്രമിയായിത്തീർന്നു. അനേകംപേർ അടിമകളായിരിക്കുന്നതിനാലാണെന്നും ആ അടിമകളെ (സ്വബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജനങ്ങളെ) നാം വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ഈയിടെ പുതാൻ ചിലർ വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അവരുടെ എണ്ണം വലിയ വരികയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അക്രമികളും അടിമകളും അറിയാതെ അന്യോന്യം സഹായിക്കുകയാണ്. ക്ഷയിൽ അവർ അങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടും ദ്രോഹം ചെയ്യുകയാണെന്നു തോന്നിയാലും താന്താങ്ങളെക്കുറിച്ചു ദ്രോഹം ചെയ്യുകയാണ്; അതാണു സത്യം. പൂർണ്ണമായ ജ്ഞാനദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, അക്രമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയവരുടെ ബലഹീനതയിലും അക്രമികളുടെ ദുഃഖിനിയോഗം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ബലത്തിലും ക്രിയാത്മിയം ഒന്നുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. പൂർണ്ണമായ സ്നേഹദൃഷ്ടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, രണ്ടവസ്ഥയും ദുഃഖകരമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടരിലും വെറുപ്പു തോന്നുകയില്ല. പൂർണ്ണാനുകമ്പയുള്ള ഹൃദയം അക്രമിയെയും അക്രമത്തിനുകീഴ്പ്പെട്ടവരെയും ഒന്നുപോലെ ആശ്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യും.

ബലഹീനതയെ ജയിക്കുകയും സ്വാതന്ത്ര്യവിചാരത്തെ അശേഷം തൃപ്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുവൻ അക്രമിയായിരിക്കുകയോ അക്രമത്തിന്നു കീഴ്പ്പെട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. അവനാണ് സ്വതന്ത്രൻ.

വിചാരങ്ങളുടെ നിലയെ ഉയർത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഉന്നതിയും ജ്ഞവും കായ്തൃസിലിയും ഉണ്ടാവൂ. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവൻ ഏതേക്കും ബലഹീനനായും നിന്ദനായും ദുഷിതനായും തന്നെയിരിക്കും.

ഒരാൾക്കു ഏതെങ്കിലും ലൗകിക കായ്തൃങ്ങളാൽ തന്നെ സാധിക്കണമെങ്കിൽ അത്രമേ വിചാരങ്ങളെ ജ്ഞ സാധാരണമായ ഭോഗേച്ഛയുടെ അഭേദത്തിൽനിന്ന് അയാൾ വിട്ടുതീർക്കേണ്ടതാണ്. കായ്തൃസിലിയുണ്ടാകുന്നതിനായി ജ്ഞസ്വഭാവവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അശേഷം വെടിഞ്ഞെറിയിച്ചു എന്നാൽ അതിന്റെ കരശമെങ്കിലും വെടിഞ്ഞെ കഴിയും. ഒരു തന്റെ പ്രധാന ചിന്ത മൃഗസാധാരണമായ ലോകസുഖങ്ങളനുഭവിക്കുന്നതിലാണെങ്കിൽ അവൻ ഒരു സംശയിച്ചെപ്പറ്റി പണ്ഡിതമായി വിചാരിച്ചാണെങ്കിൽ ക്രമമായി അതിന്റെ നിർണ്ണയിച്ചാണെങ്കിൽ സാധിക്കുകയും അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളെ കാണുകയും അവയെ വലിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യാൻ അവനു കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ ഏറ്റെടുത്ത സംശയിച്ചെപ്പറ്റി തോൽവിയുണ്ടാകും. വിചാരങ്ങളെ പൊതുവെ കൊണ്ട് നിയമനം ചെയ്യാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവൻ കായ്തൃഭരണത്തിനും ശൗരവമുള്ള കൃത്യങ്ങളിൽ ചുമതല ഏൽക്കുന്നതിനും താണിയില്ലാതെ അധീനനായിത്തീരുന്നു. സ്വയം മേധാവിയാകാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവർത്തിച്ചാണെങ്കിൽ സ്വതന്ത്ര്യത്തോടെ ഏതിലൊരിക്കലും തലയിട്ടു നില്ക്കാൻ അവൻ യോഗ്യതയെക്കുറിച്ചല്ല. എന്നാൽ തനിക്കുള്ള ഈ പ്രതിബദ്ധമെല്ലാം അയാൾ തന്നത്താൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങളാൽ മാത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

ത്യാഗം കൊണ്ടല്ലാതെ ഒരു അഭിവൃദ്ധിയും ഒരു കായ്തൃസിലിയും അർക്കം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നോട്ടങ്ങളെല്ലാം രാജഭാഷാസമ്മിശ്ര

മായ വിചാരങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനെയും ഉദ്ദിഷ്ട സംഗതിയുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ മനസ്സിനെ എങ്കിലും ഉപയോഗിപ്പിക്കുന്നതിനെയും നിഷേധിച്ചിരിക്കുകയും ആരംഭിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴുള്ളതിനെയും തോർത്തുസരിച്ച് മാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. വിചാരങ്ങളെ എത്ര ഉയർന്ന വിഷയങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകണമെന്നോ അത്ര അധികം ചെറുതാക്കുകയും നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതും ഭക്തവനാകേണ്ടതാണ്. അവന്റെ വിഷയങ്ങൾ അത്ര ചെറുതായും കാര്യസിലികൾ അത്രയധികം ഭക്തിയുക്തമായും സ്ഥിരമായും ഇരിക്കേണ്ടതുമാണ്.

അത്യാഗ്രഹിയായ അസത്യവാനോ അധർമ്മിയുടെ അയ ഭക്തവനോ ഈ ലോകം പുറമെ അനുഭവിക്കുന്നതായി ചിലപ്പോൾ തോന്നിയാലും വാസ്തവത്തിൽ അനുഭവിക്കുന്നതല്ല. സത്യനിഷ്ഠനും വിശ്വേച്ഛയുടെയും ധർമ്മരൂപനുമായ മനുഷ്യനാകുമ്പോൾ ലോകം അനുഭവിക്കുന്നതല്ല. ലോകത്തു ഭ്രാന്തായിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാരെല്ലാം ഈ വസ്തുതയെ പല പ്രകാരത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനെ ഒളിയിടിക്കുകയോ അനുഭവിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിന് വിചാരങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അത് അസത്യവാനോ അധർമ്മിയോ ആകുമെന്നായി പരിശീലിച്ചു നോക്കിയാൽ മതി.

വിരക്താനുസംബന്ധമായ സിലികൾ എല്ലാം തത്ത്വാനുപാധിവിഷയത്തിലോ, ജീവിതത്തിലോ പ്രകൃതിയിലുമുള്ള സത്യവും സൗന്ദര്യവും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലോ വിനിമയം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രമായ വിചാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അവയെ സിലികൾ ചിലപ്പോൾ ധാരാളം ഭക്തിയോടെ ഇവയോട് കലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ അവയ്ക്കു ഭക്തിയുടെ ഫലമല്ല; ദൈവകാലത്തെ കഠിനമായ പ്രയത്നത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധതയുടെയും സ്വാഭാവികമായ ഫലമായ വിചാരത്തിന്റെയും സ്വാഭാവികമായ ഫലമാകുന്നു.

ആല്യാത്മികമായ സിദ്ധിമർദ്ദം സാധിക്കാത്ത ശുദ്ധ്യയുടെ പ്രതിപുത്തിയാണ്. ഉദാരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടി കീഴ്വിക്കയും ശുദ്ധവും സംശയഹീനവുമായ വിചാരങ്ങളെ സദാ പരിശീലിക്കയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ ക്രമേണ ഉച്ചസ്ഥാനത്തലിമേൽ പൊങ്ങുന്ന സൂര്യനെപ്പോലെയും പൂണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്ന ബാലചന്ദ്രനെപ്പോലെയും നിശ്ചയമായും ഉൽക്കാർത്തയും വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയെയും ലഭിക്കുന്നതും ശക്തിമന്ത്രയും ഭാഗ്യപൂണ്ണവുമായ ഒരു നവരാത്രിയിൽ എത്തുന്നതുമാകുന്നു.

സിദ്ധിമർദ്ദം ഏതുതരത്തിലുള്ളവയാണെന്നും അന്തർലോപ്യതാത്മ്യത്തിന്റെ ശിരസ്സിന്റെ അലങ്കരിക്കുന്ന മിരിപ്പും വിചാരത്തിന്റെ ചുഡാരണവുമാകുന്നു. അത്മസംയമനം, സ്വദീനനിശ്ചയം, ഹൃദയശുദ്ധി, ധർമ്മനിഷ്ഠ, ഏകാഗ്രത ഇവയാൽ മനുഷ്യൻ ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. കൃഷ്ണാധാരണമായ രാഗദോഷങ്ങൾ, അലസത, ഹൃദയമാലിന്യം, നിഷ്ഠിദ്ധോചരണം ഇവയ്ക്ക് അധീനനായിട്ട് മനുഷ്യൻ അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരാൾ ചെറുപ്പമായി ഏറെയും ഉയർന്ന പദവികൾ നേടിയെന്നു വരാം; ആല്യാത്മികമായി അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തി എന്തും വരാം. എന്നാലും ഡാമയുത്തവും, സകാമവും, മലിനവുമായ വിചാരങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടാൽ അന്താർ അശുചിപതിച്ചു അശക്തനും ദീനനും അധീനനായിത്തീരുന്നതാണ്.

ശരിയായ വിചാരശക്തിയാൽ സഞ്ചാരിച്ച കാര്യസിദ്ധിമർദ്ദം സർവ്വവും സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ മാത്രമേ നിവർത്തിക്കൂ. സിദ്ധി കൈവശമായി കഴിഞ്ഞാൽ പലരും ഉപേക്ഷ കാണിക്കാറുണ്ട്; അവർക്ക് വേഗത്തിൽ വീണ്ടും അധഃപതനമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലൌകിക വ്യാപാരങ്ങളിലെ വിജ്ഞാന വിഷയത്തി
ലെ ആദ്ധ്യാത്മിക മാർഗ്ഗത്തിലെ ഉണ്ടാകുന്ന സിദ്ധികൾ
എല്ലാം അതാതിൽ പ്രത്യേകം നിയുക്തമായ വിചാരങ്ങളുടെ
ഫലങ്ങളാകുന്നു. അവ എല്ലാം ഒരേ നിയമത്താൽ നിയ
ന്ത്രിതങ്ങളും ഒരേക്രമത്തെ അനുസരിച്ച് വർദ്ധിക്കുന്നവയു
മാണ്. അവയുടെ സമ്പാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ മാത്ര
മേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ.

അല്പകാലം സാധിക്കണമെങ്കിൽ അല്പമായ ത്യാഗം
വേണം. അധികകാലം സാധിപ്പാൻ അധികമായ ത്യാഗം
വേണം. അത്യന്തകൃഷ്ണമായ കാലം സാധിപ്പാൻ അതിമഹ
ത്തായ ത്യാഗംതന്നെ വേണം.

അദ്ധ്യായം നൂ.

സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാതൃകയും.

==:0:==

ചിന്തകന്മാരാണ് ലോകത്തിന്റെ ഉലാരജന്മാർ. ഭൂതലോകം അദൃശ്യലോകത്തെ അശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനസ്സു കഷ്ടതകളനുഭവിക്കയും പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യയും നിത്യജ്ഞമായ തൊഴിലുകളിലേർപ്പെട്ട നിത്യത കഴിക്കയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും തങ്ങളുടെ ചിന്തകന്മാരുടെ ധ്യാനങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായ മനോരഹവിഷയങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ് അത്മാവിനെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ചിന്തകന്മാരെ മനസ്സു മറന്നുകൂടുന്നതല്ല അവർ സങ്കല്പിച്ച ഇഷ്ടമാതൃകകൾ മങ്ങിയോ മാഞ്ഞോ പോകുന്നതല്ല. അവ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ കലർന്നു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവയെ അവർ അവശ്രമവും ഒരിക്കൽ നേരിട്ടുകാണുകയും അനുഭവിക്കയും സമ്പ്രദായമായി കരുതുകയും ചെയ്യും.

സാഹിത്യകാരൻ, ശില്പി, ചിത്രകാരൻ, കവി, ദൈവജ്ഞൻ, ഋഷി ഇവരെല്ലാം ചിന്താശീലന്മാരാണ്. പരലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ബ്രഹ്മവും, സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റിയെല്ലാ വിശ്വാസവും ഇവർതന്നെ. ഇവർ ജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള യോഗ്യതമാത്രമേ ഈ ലോകത്തിനുള്ള. ഇവരില്ലെങ്കിൽ മനസ്സു ക്ലേശിച്ചു നശിച്ചുപോകും.

ഒരു രമ്യവസ്തുവെ കണ്ടിട്ടുള്ള സങ്കല്പത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടമായ ഇഷ്ടമാതൃകയെ ഏതൊരാൾ എ

പോഴും ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അയാൾക്കു നിശ്ചയമായും അതൊരിക്കൽ സ്വപ്നഭവത്തിൽ വരും. കൊളംബസ്സിൻ വേറൊരു ഭൂഖണ്ഡം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന ധാരണ (സങ്കല്പം) യുണ്ടായി. അദ്ദേഹം അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കയും ചെയ്തു. കപ്പൽ നിർമ്മാണം (Construction) എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഗോളങ്ങൾ അസംഖ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം സാധാരണ ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചു വരുന്നതിനേക്കാൾ അധികം വലുതായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ള ഒരു ധാരണ പ്രബലമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൂലം തന്നെ അതു വെളിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പരിശുദ്ധമായ രസതന്ത്രവും പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസനിയുമാകുന്നു. നിർവ്വാണമെന്ന ഒരു പ്രാർത്ഥനാ വസ്തുതയുണ്ടെന്ന് ബുദ്ധമുനിക്കു ഒരു ധാരണ തോന്നി; അദ്ദേഹം അതിനെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

സങ്കല്പങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാത്രകളെ അതായതു സാഹിത്യംപോലെ ഹൃദയത്തെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന സ്വപ്നാസൂത്രമുള്ള ധാരണാധാരകളെ—നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സ്വപ്രകാശമാക്കുന്ന സൗകൃത്യത്തെ—നിങ്ങളുടെ അതിനിർമ്മലമായ വിചാരങ്ങളുടെ നഗ്നത മറയ്ക്കുന്ന കമനീയമായ മുട്ടുപാടത്തെ—വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അവയിൽ നിന്നു ആഹ്ലാദജനകമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും ഉണ്ടാകും. ദിവ്യമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും സിദ്ധിക്കും. ഒരിക്കലും തെറ്റാതെ സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടേ അലഞ്ഞു വെച്ചുകൊണ്ടാൽ ഒടുവിൽ നിങ്ങളുടെ ലോകം തന്മയമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

അഗ്രഹിക്കുന്നത് നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. അശിക്കുന്നത് നിശ്ചയമായും സാധിക്കും. മനുഷ്യന്റെ അതിനിർമ്മലമായ അഗ്രഹങ്ങൾ കൂടി സമ്പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റുമ്പോൾ അതി പരിശുദ്ധങ്ങളായ അശകൾ വിപ്ലവമാകുമോ? ദൈവികനിയമം അതല്ല; അങ്ങനെയൊരവസ്ഥ ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല. “ചോദിക്കുക, വാങ്ങുക” അതാണ് നിയമം.

മുയന്നു മനോരാജ്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങളുടെ നിങ്ങളുടെ മനോരാജ്യംപോലെ തന്നെ ആയിത്തീരും. നിങ്ങളുടെ ധാരണ അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പം നിങ്ങളുടെ ഭാവിഭയക്കുറിച്ചുള്ള വാഗ്ദാനമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃക ഒട്ടവിൽ നിങ്ങൾ തുറന്ന കാണാൻ പോകുന്ന മനസ്സുതപത്തെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പുതരുന്ന ദൈവത്തെ വചനവുമാകുന്നു.

പോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ കാര്യം സിദ്ധി കൽകൂടി ആട്ടം കുറക്കാലം വെറും മനോരാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. പുളിക്കരുവീനകത്തു പുളിമരം ഉണ്ടെങ്കിൽ കടന്നു.

മുട്ടയ്ക്കകത്തു പകുതി കാത്തിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മനോരഥത്തിന്റെയുള്ളിൽ ഒരു ദേവത ഉണർന്നു അംഗങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനോരാജ്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥമാണുവേണ്ടതിന്റെ അങ്കുരങ്ങളത്രേ.

നിങ്ങൾക്കു ഖാലോവസ്ഥകൾ അനുകൂലങ്ങളല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ഇഷ്ടമാതൃകയെ നിരന്തരമായി പിന്തുടരുകയും അതിലെത്താൻ നല്ലവണ്ണം യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ആ അവസ്ഥകൾ വളരേക്കാലം അങ്ങനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നതല്ല. ഉള്ളിൽ നിങ്ങൾ യാത്രചെയ്യുകയും പുറമേ അങ്ങനെ ഒരു ദിക്കിൽതന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളത് അസാധ്യമാണ്. ഇതാ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കൂലിപ്പേലചെയ്യുവളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ദിവസം പ്രതി അധിക സമയവും അന്തോളികമല്ലാത്ത തൊഴിൽശാലകളിൽ അടച്ചിരുന്നുവേല ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ല പരിഷ്കാരമാണുമില്ല. എന്നാൽ അവൻ നല്ല നല്ല സാധനങ്ങളെപ്പറ്റി മനോരാജ്യം ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധി, പരിഷ്കാരം, ഭംഗി, സൗന്ദര്യം ഇവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു. അവൻ ഒരു മാതൃകാജീവിതത്തെ മനസ്സിൽ ധരിക്കുകയും മനസ്സുകൊണ്ടു

അതിന്റെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അധികം സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും അധികം പ്രാപ്തിയുള്ള ജീവിതത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഒരു മനോരഞ്ജനം അവന്റെ ഉള്ളിൽ കിടന്നുകൂടുന്നു. ഉടൻ ഒരു അസ്വസ്ഥത അവന്റെ പ്രയത്നത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുന്നു. അവന്റെ ഒഴിവുള്ള സമയവും ചിലവു കഴിച്ചുള്ള സന്ധ്യയും ഏതു തുച്ഛമായിരുന്നുവോ മുഴുവൻ തന്നിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്നു ശക്തികളേയും യോഗ്യതകളേയും വലിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവൻ വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ആ തൊഴിൽശാലയ്ക്കകത്തു അവൻ ഒരുങ്ങാതാകത്തക്കവണ്ണം അവന്റെ മനസ്സിൽ വേഗത്തിൽ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാകുന്നു. തൊഴിൽശാലയിലെ പണി ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവന്റെ മനസ്സിനിറങ്ങാത്തതായിത്തീരുന്നു. അതു ചേരാത്ത കുപ്പായം പോലെ തന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടു അകന്നു പോകുന്നു. പിന്നെ അവന്റെ വലിച്ചുവരുന്ന ശക്തികൾക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം സൗകര്യങ്ങൾ അധികപ്പെടുത്തുകയും അവൻ അതിന്റെ അവസാനമായി ഉപേക്ഷിച്ചു വൃ്ത്തു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേക്കു കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം വീണ്ടും ഈ യുവാവിനെ നാം ഒരു പൂർണ്ണപുരുഷനാണു പ്രാപിച്ചു മനസ്സുനായി കാണുന്നു. അവൻ മാനസശക്തികളിൽ ചിലതിനെ നല്ലവണ്ണം വശംവദമാക്കിയിരിക്കുന്നതായും അവയെ ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കത്തക്കവണ്ണം മിക്കവാറും ഉല്പമില്ലാത്ത ശക്തിയോടും സാമത്വത്തോടും കൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നതായും നാം കാണുന്നു. അതി മറ്റെന്തായ ഉത്തരവാദിമുള്ള പ്രവൃത്തികളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുക്കാൻ അവൻ കൈയിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഇതാ അവന്റെ ജീവിതരീതിതന്നെ ആകുപ്പാടെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും അവൻ പറയുന്നതിന്റെ ആദരവോടെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെയും ശീലത്തെയും അതനുസരിച്ച് ആകുപ്പാടെ പുതുക്കുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തന്നെ അശ്രയിച്ചു ചുറ്റിത്തി

നിയമം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനായി അസംഖ്യം ശോഭനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഉജ്ജ്വലമായ സൂര്യന്റെപ്പോലെ പല ജീവിതകൃമങ്ങളോടുകൂടിയ അനവധി മൃഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അപർ നേതാവായി ശോഭിക്കുന്ന അവന്റെ ചെറുപ്പത്തിലേ മനോരാജ്യം ഫലിച്ചു. അവന്റെ ഇഷ്ടമാതൃകയോടു അവൻ സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരായ ചന്ദനക്കാരേ! നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള സ്ഥിരസങ്കല്പങ്ങളുടെ (ഉദാഹരണമായ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ അല്ല) ഫലം ശരിയായി അനുഭവിപ്പാറാകുന്നതാണ്. സങ്കല്പങ്ങൾ ഉത്തമമായോ അധമമായോ ഇരിക്കാം. ഫലം അതതിന്നനുരൂപമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതു ഹൃദയത്തിൽ മാച്ചുപച്ച അത്ഭുതം സ്പ്രേഡിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ നേരേ അകപ്പെടാത്തതാലെന്നപോലെ നിങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതും. നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളുടെ ശരിയായ ഫലം നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ താഴോടണക്കയറും. നിങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കകിട്ടും. കൂടിയോ ക്ഷണത്തോ പോകയില്ല. തൽക്കാലാവസ്ഥ ഏതു തന്നെ ആയാലും നിങ്ങളുടെ വിചാരം ഇഷ്ടമാതൃക (സ്ഥിരസങ്കല്പം) ഇവയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ താഴുകയോ യഥാസ്ഥിതി ഇരിക്കുകയോ പൊങ്ങുകയോ ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ ചെറിയ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ ചെറുതാകയും തുറന്ന ആശംസകൾക്കനുസരിച്ചു വലുതാകയും ചെയ്യും. സ്റ്റേവിസ്—(Stanley Kirkham Davis) എന്ന മറ്റൊരു ഇതിന്റെ എത്ര ഭംഗിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഒരു കണക്കെഴുത്തുകാരനായിരിക്കാം. ചെട്ടാൻ അതുപരെ തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാതൃകയുടെ മാർഗ്ഗത്തെ തടുത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന പാണ്ടിക ശാലയുടെ മുറിയിൽനിന്ന അയാൾ ഇറങ്ങി ഒരു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തിന്റെ മുൻപിൽ അപ്പോഴും ചെറിയുടെ മടക്കിൽ പോന്നും മഴിപ്പാറണ്ട കൈവിരലുകളുമായി ആ നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ

തന്നിന്നു സിദ്ധിച്ചു വിജ്ഞാനങ്ങളെ പ്രസംഗരൂപേണ വെളി
 പ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അന്നു വന്നു.
 അയാൾ ഒരു ഇടയ്ക്കുവെക്കുമ്പോൾ വായു പൊളിച്ചു
 നാശത്തിൽ അലഞ്ഞു നടക്കേണ്ടതായി നോക്കി. അന്നു
 താഴെ ഏകദേശമായി കാണിക്കുന്ന വഴിയുടെ അയാൾ അല
 ഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു ചെന്ന് ഒരു പണ്ഡിതന്റെ കലാശാലയിൽ
 കയറും. കേരളാലം കഴിഞ്ഞു പണ്ഡിതർ എഴുതിക്കിട്ടിട്ടുള്ള
 കമ്മാസം നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാനില്ലെന്ന അയാളോടുപറയും.
 അപ്പോൾ അയാൾ ഒരു പണ്ഡിതരായി തീർന്നു. അദ്ദേഹം
 അന്നു കാലത്ത് ഈ വലിയ സംഗതിയെപ്പറ്റി അയാൾ
 മനോരമയ്ക്കും ചെയ്തിരുന്നു. അയാൾ അങ്ങിനെ വേദക്കാരനാ
 യായിത്തീർന്നു. കൈവെച്ചും ഉളിയും പണ്ഡിതരായിട്ട് വെച്ചു കള
 ഞ്ഞിട്ട് അയാൾ പോയി ലോകത്തിൽ സമുദായപരിഷ്കാര
 ത്തിനായി വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നു.

വിചാരശീലവും ജ്ഞാനവുമില്ലാത്തവരും അലസന്മാ
 രും സംഗതികളുടെ പുറമേയുള്ള ഫലങ്ങളെ (അവയുടെ വാ
 സ്തുവസ്വഭാവത്തെ അറിയാതെ) യോഗം, ഭാഗ്യം, യദൃച്ഛ
 എന്നൊക്കെ ജ്ഞിക്കുന്നു. അവർ അയാൾ ധനികനായിത്തീർ
 ന്നതുകണ്ടിട്ട് “എന്തൊരു യോഗമാണവന്നുണ്ടായിരിക്കു
 ന്നത്?” എന്നു പറയും. വേറെയാൾ വിവേകിയായിത്തീർ
 ന്നതുകണ്ടിട്ട് “എത്ര നല്ല സൗകര്യമാണ് അയാൾക്കു കിട്ടി
 യിരിക്കുന്നത്?” എന്നു അതുതല്ലെപ്പടും. അല്ലാതെ, അയാളുടെ
 സാമ്പത്തികമായ നഷ്ടത്തെക്കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രാപി
 ച്ചിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ശക്തിയെക്കൊണ്ട് പറ്റി ചിന്തകയില്ല.
 “അയാൾ ചെയ്യുന്ന വഴിയെക്കൊണ്ടു ഭാഗ്യം തന്നെ” ഇതാണ്
 അഭിപ്രായം. ഇങ്ങനെയുള്ള യോഗന്മാർ അവർക്കുണ്ടായിരിക്കു
 ന്ന അനുഭവങ്ങളിൽ എന്തുതന്നെതിന്നായി. എഴുതിയിട്ടുള്ള സ
 ക്ഷങ്ങളെയും അപ്രത്യക്ഷങ്ങളെയും കഷ്ടതകളെയും ഒന്നും ഇക്ക
 ള്ള കാണുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചത്തിൽ അസാധ്യമായി തോന്നിയ

പ്രതിബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പോലും കടന്നു തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചി-
 ത്തന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പത്തിന്റെ ഫലമെന്തെല്ലാം അനുഭവിക്കുന്നതിനാ-
 യി അവർ സാധിച്ചിട്ടുള്ള അഷ്ടങ്ങളെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അശ്രോ-
 തമായ ശ്രമത്തെയും സ്വീകരിച്ചു ദൃഢമായവിശ്വാസത്തെയും
 അവർ അറിയുന്നില്ല. അന്ധകാരത്തെയും മനോവ്യഥയെയും
 അവർ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. പ്രകാശമെന്തെന്നും സമതോഷത്തെയും
 മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതിനാൽ അവർ ഭയവും ഏകാഭാസവും കഷ-
 യുണ്ടാ. നീണ്ട കഷ്ടതയെ വഴിയായതുകൊണ്ട് അറിയുന്നില്ല. ചെറുതാ-
 ത്തിൽ സുഖകരമായ സ്വപ്നത്തെ മാത്രം കാണുന്നു. അതിനെ
 'ശുഭദർശനം' എന്നു വിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃത്തികളെ-
 ങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഫലത്തെ മാത്രം കാണുന്നു.
 അതിനാൽ യദൃച്ഛയെന്ന പക്ഷത്തു കൈയുണ്ടാ.

മനസ്സിന്റെ ഏറ്റവും കാര്യങ്ങളിലും പ്രയത്നവും ഫലവും
 ഉണ്ട്. പ്രയത്നം ഏതു ഫലമുള്ളതൊ ഫലവും അതു മറ്റൊ-
 ത്തായിരിക്കും. യദൃച്ഛ എന്നു ഒന്നില്ല. വാസ്തവമായും ശക്തി
 ഇവയുടേ. വിജ്ഞാനം അജ്ഞാനത്തോലും ഇവയിൽ കലർന്നു
 കലർന്നു ഉന്നതാവസ്ഥയും പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാ-
 കുന്നു. അവ വിചാരങ്ങളുടെ സമാപ്തിയും ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ
 നിവാരണവും, സങ്കല്പത്തിന്റെ ഫലാനുഭൂതിയുമാകുന്നു.

നാം മനസ്സിൽവെച്ചു ലാളിക്കുന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പം, ഉദ്ദി-
 യസിംഗ് സന്തതിയിൽ വെച്ചുപവരിക്കുന്ന ഇഷ്ടമാതൃക എന്നീ
 രണ്ടിൽ ഒന്നാമത്തേതു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തും.
 രണ്ടാമത്തേതിനോടു നാം ഐക്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും.

അദ്ധ്യായം 6.

ശാന്തി.

മനസ്സിന്റെ ശാന്തത വിജ്ഞാനശരീരത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന അഞ്ചുതരം ശാന്തതയെക്കുറിച്ചു കണക്കാക്കുന്നു. ആദ്യം ആത്മസായമനുവിഷയത്തിൽ ദീർഘകാലം കഷ്ടതയോടുകൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതുവഴി പരിപാലനമായ ഭരണപരിപാലനവും വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെയും ചട്ടാചാരങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ അറിയും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയാക്കണം.

ഒരുവൻ തന്റെ സ്വന്തജീവിതം തന്നെ വിചാരനീതിമാണെന്നു വിചാരിച്ചു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അതു അധികം അയാൾ ശാന്തനായിത്തീരും. എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ അറിവുണ്ടായാൽ നിശ്ചയമായും അന്യജീവിതങ്ങളും അതുപോലെ വിചാരമുണ്ടാകുന്നതും ബോധ്യമാകും. അങ്ങനെ ആ യഥാർത്ഥബോധം വലിക്കുകയും പദാർത്ഥങ്ങളുടെ അന്തരമായ കാര്യകാരണസംബന്ധങ്ങളെ അധികമധികം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുകൊണ്ടും ചെയ്യുന്നതും അയാൾക്കു കണ്ടുകൊണ്ടും കണ്ടുകൊണ്ടും കോപവും ക്രോധവും വ്യസനവും തേങ്ങുന്നതാകും. മനസ്സ് സമമായും സ്ഥിരമായും ശാന്തമായും നില്ക്കും.

ശാന്തനായ പുരുഷൻ താൻ നടക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ട് അന്യന്മാരോടു യോജിച്ചു നടക്കാനുള്ള വഴിയും അറിയും ജനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാത്വികമായ നിയമത്തിൽ ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ഉണ്ടാകും. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പലതും പറ്റി

പ്രാണങ്ങളെന്നും അർത്ഥത്തെ വിശ്വസിക്കാമെന്നും ജനങ്ങൾക്കു താനെ തോന്നുകയും ചെയ്യും.

അതും അധികമധികം ശാന്തനായി തീരുന്നതാണു തന്റെ കാര്യസിദ്ധികൾ, ജനങ്ങളെ, നന്മവെച്ചാണുള്ള ശക്തി ഇവയും അധികപ്പെട്ടും. സാധാരണ ഒരു വ്യാപാരിക്കുകൂടി മനോവികാരങ്ങളുടെ നിയമനവും ശാന്തതയും അധികപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് അയാളുടെ പ്രാപാരത്തിന് അധികം അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ സ്വഭാവത്തിന്നിണക്കമുള്ളവരുമായി ഇടപാട് ചെയ്യാനുണ്ടല്ലോ ജനങ്ങൾ അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

സ്ഥിരബുദ്ധിയും ശാന്തനുമായ പുരുഷനെ ജനങ്ങളെപ്പോഴും സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ മണൽപ്രദേശത്തെ വെയിലിൽ തണുപ്പു നൽകുന്ന ചന്ദ്രനാകുന്നു. കടലിലെ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അഭയം നൽകുന്ന പർവ്വതമോ പോലെ ആകുന്നു.

ഏതെങ്കിലും സ്വഭാവമായാണുണ്ടാക്കുക. നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാതെ നില്ക്കുന്ന ജീവിതവസ്ഥയെയും ഏതെങ്കിലും അവഗ്രഹിക്കുക? അവ ലഭിച്ചാൽ ഭാഗ്യമുണ്ടായവർക്കു മഴപെയ്യട്ടെ, വെയിൽ വെറിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ മറ്റേതെങ്കിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവട്ടെ, അവ ഒന്നും അവരിൽ താത്പര്യം വികാരവും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ സ്വഭാവം ഏതൊരു മധുരമായും ശാന്തമായും നിശ്ചലമായുമിരിക്കും.

സ്വഭാവത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഈ സമസ്ഥിതിക്കു കൂടെ ശാന്തി എന്നു പറയുന്നത്. അതു ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഓട്ടവിലത്തെ പാഠമാകുന്നു. ജീവിതവസ്ഥയുടെ വിവിധ പുഷ്പമാകുന്നു. ആത്മവൃക്ഷത്തിന്റെ പഴുത്തിലൊലമാകുന്നു.

അത് വിജ്ഞാപനപോലെ വിലയേറിയതും പൊന്നിന്റെ
 ഷാളം, കലപ്പില്ലാത്ത തങ്കത്തക്കുളം അഭിഷിക്തക്കുളം അ-
 ക്കുന്നു. ഒരു ശാന്തമായ ജീവിതാവസ്ഥയോടു കേവലം ധനവ്യ-
 ഗ്രാതയെ കേതുനോക്കുമ്പോൾ എത്ര നീന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും
 ഹോ! ശാന്തമായ ജീവിതം! അത് സത്യമാകുന്നു. മഹാസമുദ്ര-
 ത്തിന്റെ അടിയിൽ ഡബിതിചെയ്യുന്നു. തിരമാലകൾ അന്റി-
 നെ ഇളക്കുന്നില്ല. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ കോലം ആ അഗ്രസ്ഥ-
 തലത്തിൽ എത്തുന്നില്ല. അവിടം സദാ നീശ്ചലമായിരിക്കുന്നു.

എത്രപ്പേർ നമ്മുടെ അറിവിൽ ഉന്നതങ്ങളെപ്പോലെയ്ക്കി-
 വശംവദരായി ജീവിതത്തിന് കളങ്കമരുത്തുകയും വല്ലഭം
 അസ്വാദ്യമായ സകലത്തെയും നശിപ്പിക്കുകയും അത്മാ-
 വിന്റെ ശാന്തതയ്ക്കും ഭംഗംവരുത്തുകയും ശരീരത്തിൽ രക്ത-
 ക്തെ ദുഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും
 അധികം ജനങ്ങൾ അത്മസംയമനത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ
 അയ്യസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുകയും സുഖത്തിനും ഭംഗമുണ്ടാക്കുകയും
 അല്ലെ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരു ചോദ്യമാണ്. മനസ്സി-
 ന്റെ സമനില, പൂർണ്ണമായ സൽസ്വഭാവത്തിന്റെ ലക്ഷണ-
 മാകുന്ന മനോമനമായ ശാന്തി, ഇവ ജീവിതകാലത്തിൽ
 നീരെ മുരുകാലേരിൽമാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളുവല്ലോ!

അതേ, മനസ്സജീവിതങ്ങൾ അടങ്ങാത്ത രാശിഭേദങ്ങളെ-
 ളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും പാപമുക്തമായ മനോഭാവനകളാൽ ഇളക്കി-
 മറിഞ്ഞും വ്യാപ്തമായും സംശയവുമാകുന്ന കൊടുങ്കാറ്റുകളാൽ
 അടിപൊട്ടും കഷ്ടപ്പെടുകയാകുന്നു. ആത്മന്റെ മനസ്സിനെ
 തിർമ്മലവും സംയമനത്താൽ വശംവദവുമാക്കി വെച്ചിരിക്ക-
 ണപോൾ ആ വിവേകിക്ക് മാത്രമേ അത്മസമുദ്രത്തിലെ കാറ്റും
 കോളം കീഴടങ്ങുന്നുള്ളൂ.

കൊടുങ്കാറ്റിൽ പെട്ടുപറയുന്ന അത്മാക്കളെ! നിങ്ങൾ ഏ-
 തുടിക്കിടയ്ക്കിയിരുന്നാലും ഏതവസ്ഥകൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്നാലും

ശരി, ഇത് ഓർത്തുകൊള്ളുവിൻ!—സംസാരമാകുന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽ അഭയസ്ഥാനങ്ങളായ ദ്വീപുകൾ ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകാശമുള്ള അവയുടെ തീരങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃകകൾ നിങ്ങളെ കാത്തുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിചാരമാകുന്ന ചുക്കാനിൽ കൈ ഭ്രമമായി പിടിച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ചെറുതോണിയ്ക്കുള്ളിൽ ലോകനായകൻ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അവിടുന്ന് പള്ളിയുറക്കമാണ് ഉണർത്തുവിൻ! മനോനിഗ്രഹംതന്നെ ബലം. സദാവിചാരംതന്നെ വിജയം. ശാന്തിതന്നെ ശക്തി. ഹൃദയത്തോടു് “അടങ്ങുക, ശാന്തമാവുക” എന്ന് പറയുവിൻ!

ശാന്തി! ശാന്തി!! ശാന്തി!!!

ശ്രീ 60 :

—:~:—